

ГОЛОС НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

грудень 2018

спецвипуск

voice.org.ua

Голос надії

Радість для пастухів

В усі часи Бог «багато разів і багатьма способами» говорив до людей. Його голос завжди був голосом надії. У XXI столітті Бог продовжує говорити. У постійній рубриці знайомимо вас із біблійними прикладами Божого «голосу надії», який завжди змінював життя тих, хто його чув.

«А в тій стороні були пастухи, які пильнували на полі, і нічної пори вартували отару свою. Аж ось Ангол Господній з'явивсь коло них, і слава Господня осяяла їх. І вони перестрашились страхом великим... Та Ангол промовив: Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь. А ось вам ознака: Дитину сповиту ви знайдете, що в яслах лежати-ме. І ось раптом з'явилася з Анголом сила велика небесного війська, що Бога хвалили й казали: Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!» (Євангелія від Луки, 2:8-15).

Уявіть собі, яким великим було здивування простих пастухів, що стали свідками явлення ангелів! Навіть уночі чоловіки працювали — вартували отару. У їхні будні, які обертаються навколо роботи, сім'ї, релігії, зненацька приходить диво! Ангели благовістять їм велику радість. Що за радість? Підвищення заробітної плати, зниження податків, виграш у лотереї? Ні, Боже чудо піднімає людей вище дрібних клопотів, приземлених потреб, успіхів і невдач. Воно відкриває вищу цінність життя і таємницю світобудови — народження Спасителя. Утілення в земних яслах Божого Сина, що принесе небу славу, землі — мир, а кожній людині дасть право вибору. І пастухи, залишивши всі справи, йдуть до Віфлеєма, щоб побачити Його на власні очі.

Різдво — ще один Божий голос надії людям, що серед земної темряви та ненависті є місце для всепрощаючої любові та милосердя. Різдво — це Бог в образі беззахисної дитини серед жорстокого, повного іродів, світу, який заохочує зняти маску дорослого цинізму й не боятися, відкривши серце, бути по-дитячому вразливим. Різдво — нагода серед шаленого темпу життя згадати про вічне, повірити в чудо, перевірити своє серце на черствість. Чуєте? Голос надії лунає!

Він народився

Він народився. Чуєте оркестр?
То ангели несуть хвалу Отцю.
Він народився. Він прийшов з Небес,
Щоб кров'ю землю освятити цю.

Він народився! Сонні пастухи
Покидали отари між полів.
Він народився! Взявши посохи,
Ішли Царю вклонитися царі.

Він народився. Віфлеєм дрімав...
Дрімала Кафа, Рим і світ увесь...
Усе живе затихло по домах,
Лиш в яслах тихо шелестів овес.

Він народився. Тіні майбуття
Звисали з павутиння у хліву,
І через сон всміхалося Дитя,
Торкаючись м'яких овечих вух.

Він народився, Пастор пасторів,
Облишив світлий трон Святих Небес
І освітив любов'ю бідний хлів...
Він народився. Чуєте оркестр?

Лідія Меланіч

Про Дорогу й бездоріжжя

У ці святкові дні запрошуюю пороздумувати над словами Ісуса Христа: «Я є Дорога, Правда і Життя». Навряд чи є більш вагома цитата Святого Писання, яка б так чітко, сконцентровано й конкретно давала відповідь на питання філософських умів усіх часів і народів. І не тільки філософських, але й для кожної людини в ній міститься відповідь на питання «Куди і як рухатися далі?».

Поза сумнівом (мене підтримають мільйони автомобілістів) — завжди приємно рухатися гарною, без ям, дорогою, послуговуючись вказівниками та дорожнім сервісом.

Проте, коли мова заходить про духовні шляхи, виявляється, що мільйонам людей подобається блукання бездоріжжям — без цілі, без напрямку, без змісту. Як усі — так і я, куди всі — туди і я, що всім — те й мені... Незважаючи на знаки, на попередження про небезпеку, на те, що дорога веде в тупик...

Одного разу довелося мати розмову з людиною, яка працює водієм-далекобійником. Чоловік цей розповідав про свої «подвиги» на дорогах і все допитувався, чи може він спастися, чи простить йому Бог. Адже він «нічого такого» не робить — живе, як усі, і таке життя йому подобається. Коли ж почув, що п'яниці та перелюбники Царства Божого не впадкують, про що чітко сказано в Євангелії, то вигукнув розгублено: «Ну все, мені капець!» На пропозицію покаятися й повернути на

Христову дорогу відповів: «Знаєте, а ви мене не переконали, от переконайте, доведіть — тоді я подумаю, а так... я ще встигну...»

Та що, зрештою, цей трудяга-далекобійник, коли, згідно з пророком Ісаєю, «ми всі блукали як вівці, повернули кожен на свою дорогу...» (Книга Ісаї, 53:6). Але народився Христос — Дорога, Правда і Життя — і показав новий шлях, промовивши: «Якщо хто хоче йти за Мною... нехай іде».

Я завжди дивуюся демократичності Бога. Він дає нам право вибору. Вибирай Дорогу Христа, якщо хочеш, якщо не хочеш — твоя воля, маєш право блукати бездоріжжям, яке Біблія називає «широкою дорогою» і вказує на наслідки: «Увійдьте тісними ворітьми, бо просторі ворота й широка дорога, що веде до погибелі, і нею багато-хто ходить». Це Христові слова.

Стомилися, блукаючи бездоріжжям без цілі й змісту? Підійшли до того перехрестя в житті, де стоїть знак «Стоп»? Куди далі? «Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, і Я вас заспокою!» — каже Христос!

Як прийти? Ось коротенька інструкція. Просто скажи: «Господи, я стомився й заблукав. Прости мої гріхи й помилуй мене. Я хочу йти з Тобою, Твоєю дорогою!»

Він почув тебе і простив. Читай Біблію, знайди церкву (за адресою, вказаною на останній сторінці). Богословенного Різдва тобі й щасливого Нового року!

*Микола Синюк,
єпископ, Луцьк*

Слово служителя

Роздуми

Якщо я прикрашаю свій будинок гілками ялини, гірляндами й лампочками, але не розумію сенсу Різдва, то я лише декоратор.

Якщо я працюю з ранку до вечора на кухні, готуючи кілограми тортів, тістечок та особливих страв, запрошую гостей за ідеально накритий стіл, але при цьому в серці немає радості від народження Ісуса, то я лише кухар.

Телепрограма
«Крок
назустріч»

Гімн про любов (різдвяна версія)

Якщо я працюю в добродійних організаціях, співаю пісні в будинках для літніх людей і жертвую на благодійність, але при цьому не виявляю любові до своєї сім'ї, то все це безглуздо.

Якщо я прикрашаю ялинку блискучими ангеликами й зірочками, беру участь у тисячі свят і співаю в хорі, але не прийняв у своє серце Ісуса, тоді я не зрозумів, для чого було Різдво.

Любов до Ісуса припиняє роботу на кухні для того, щоб обійняти дитину. Любов полишає прикрашування квартири, щоб поцілувати дружинку.

Любов дружельюбна, незважаючи на стрес і брак часу. Любов не заздрить красивому будинку сусіда.

Любов не кричить на дітей, що заважають, плутаються під ногами, навпаки, вона вдячна, що вони є і що вони можуть вертатися під ногами.

Любов дає не тільки тим, які можуть повернути. Навпаки, з величезною радістю вона обдаровує саме тих, які нічого не можуть подарувати у відповідь.

«Любов усе терпить, усе зносить, всього сподівається, все переносить. Любов ніколи не перестає».

Подарунки забудуться і зносяться, торти будуть з'їдені, різдвяна ялинка висохне. Але подарунок Бога на Різдво в особі Ісуса Христа залишиться назавжди!

*Андрій Ходорчук,
викладач, Луцьк*

Роздуми

Загублена історія

Щоразу, коли трапляється щось значиме, починається полювання на все, що має навіть непряме відношення до події. Якщо ви походите по місцях аукціонів протягом півгодини, то знайдете недопалки знаменитостей, боксерські рукавиці, в яких була здобута перемога, і навіть серветки акторів, у які вони видували носа...

Разом із цим ми все ж примудряємося втрачати багато важливих речей. Десь у віках загубленні 80% рукописів Леонардо да Вінчі. Літератори мріють побачити авторський рукопис «Гамлета». Археологи перекидають тонни землі, щоб віднайти загублені цивілізації.

Мабуть, і не знайдеться такого, хто б не губив. Щоразу шукаємо ключі, запитуємо: «Чи не бачили моєї шапки?» Взагалі, загубити можна що завгодно. Старенькі кажуть, що втратили літа. Хворі — здоров'я. Люди втрачають розум, совість, честь...

А ще між днями загубилася вкрай важлива історія, з якої розпочалося наше з вами літочислення. Можливо, свідомо першим поставили Новий рік, щоб забрати увагу від Різдва. Цікаво, що весь християнський світ святкує Народження Ісуса Христа 25 грудня, тільки в країнах постатеїзму цю величню подію «приховали».

Пригадую, як одного разу запитав молодих людей, чи знають вони, що відбулося на Різдво? Розповідали про красиво оздоблену ялинку, про гірлянди, блиск різнокольорових вогнів, а їхні очі сяяли від спогадів про отримані подарунки. Зате матір Ісуса, невпевнено називали чи то Мартою

чи Магдаліною. А щодо місця народження запитували: «Не в Україні?» Сумно, що ми, дорослі, загубили історію Різдва у власному невір'ї, суєті життя та не донесли її до власних дітей. Підмінили Різдво речами, які не мають до нього відношення.

Уявіть картину: ви іменинник, друзі знають про це і вирішили зробити свято на честь вашого дня народження. Вони готують смачну вечерю, прикрашають хату, одягають найкращий одяг. І от приходиться година торжества. Але вас туди так ніхто й не покликав, про вас там навіть не згадали, і без вас всі почувалися прекрасно. Щось таке відбувається на Різдво, адже багато людей навіть не згадують про Того, Хто є винуватцем свята! Даруємо подарунки один одному, а іменинник залишається осторонь.

Головного Героя, Ісуса, замінили дідом Морозом. І вже не Господь дарує радість, любов та спасіння, а в дідові Морозі шукаємо здійснення мрій. Зник образ святої Марії, мало хто чув про ангела Гавриїла, не згадуються ясла. Але ж це не просто казка чи міф, а правда, яка збувалася для нас.

Ми продовжуємо шукати загублені речі. Шукаємо рідних людей, яких втратили через власний егоїзм. Шукаємо здоров'я, яке втратили через неправильний спосіб життя. Шукаємо радість, підтримку, розуміння. Дивуємося, де поділася мораль. Насправді, усе почалося з тих пір, коли ми загубили історію Різдва!

*Вадим Корольчук,
місіонер, Котельва*

Життєві історії

Незабутнє Різдво

Кілька років тому перед святом Різдва я звернулася до міської організації людей з інвалідністю, щоб узяти адреси, відвідати, привітати зі святом, по можливості допомогти, а особливо тим, хто довгий час прикутий до ліжка.

Про одну таку зустріч хочу розповісти.

У дверях невеличкого охайного будинку нас привітно зустріла Надія. Заїшли в кімнату до її сина.

Ім'я хворого — Віталій. Став паралізованим у 20-річному віці після невдалого стрибка у воду. Сам не може рухати ні руками, ні ногами. І так — уже більше 20 років.

Вечір був незабутній — як для нас, так і для господарів. Для Віталія з Надією — що прийшли чужі люди зі словами розради, з різдвяними піснями. Віталій навіть не міг витирати сліз своїми руками...

А в нашому серці лишилися люди, які так багато можуть навчити за кілька годин! Найбільше мене вразили слова Віталія: «Мені ще не найгірше живеться! У мене є мама, яка зі мною, є їжа, одяг, тепло! Я вірю, що є Бог! А найтяжче безхатченкам — ні фізичного тепла, ні душевного. Весь час думати про те, де б роздобути їжу. Ні сім'ї, ні поваги, ні тепла, ні даху над головою... І Різдво для них — хіба що сподівання на людське милосердя, а не на справжній зміст свята».

«Не найгірше живеться», «не розчарувався», «не втратив віри» — відгомін ще довго лунав у голові! А пісня, яка викликала непрошені сльози у Віталія, освіжила й наші почуття:

Для того Он родився в ту ніч,
І о том хоры ангелов пели —
Чтобы страждущим людям помочь,
Чтобы счастье все люди имели!

Із тих пір щороку маємо хорошу традицію відвідувати таких людей! Але милосердя не повинне проявлятися лише на свята. Будні гучніше говорять про стан нашого серця. Багато разів переконувалася, що буденне життя за Христовими заповідями робить і наші свята особливими.

«Усе, що ви зробили одному з Моїх братів найменших — Мені зробили» (Євангелія від Матвія, 25:40).

*Ірина Губеня,
вчитель, Лебедин*

Олександр Гончаров: «Зброя священика — Слово Боже!»

на передову. Ми закріплені за 53-ю бригадою. Живемо разом із солдатами в окопах, працюємо, спілкуємося, молимося, приймаємо сповіді, якщо треба — кухуємо, рубаємо дрова. З часом з'являються друзі, і вже навіть самі нас запрошують і складають план, кого і де потрібно відвідати. Приблизно по 2-3 дні ми знаходимося на позиціях і за 10 днів невеликими командами охоплюємо 3 батальйони.

— **Які особливості капеланського служіння?**

— Це спілкування з військовими, у багатьох з яких сім'ї або зруйновані, або на грані розлучення. Часто — це люди в стані відчаю, що не мали собі місця в мирний час і тут знаходять віддушину.

— **У чому виражаються результати цього служіння?**

— Результатів не видно спочатку. Вони з'являються через рік-два, коли солдати повертаються з АТО. Є випадки, коли в церкві приходять люди, яким ми давали адреси. Коли молимося й служимо — люди наворачуються до Бога. Здебільшого — це душпастирське служіння: нам дзвонять, питають поради, просять помолитися.

Ось, наприклад, останній випадок... В одного офіцера сім'я була на грані розлучення, але Бог зробив чудо, як сам він каже, навіть більше, ніж воскресіння мертвого. Шлюб не просто з уламків, а з попелу був відновлений. Після його навернення, дружина теж прийшла до Бога й стала ходити в церкву. Цей чоловік у відчай прийшов на передову, щоб загинути. Він не хотів чинити самогубства, а шукав смерті від чужих рук. Ми разом молилися й постилися на передовій — і все повернулося на благо. У подібних випадках ми бачимо промисел Бога. У Біблії написано: «Спасай взятих на смерть».

— **Чи доводилося потрапляти в екстремальні ситуації?**

— Так, було, що снайпери стріляли по нас. У Зайцево куля пролетіла

мимо лівого вуха, лише гілочку дерева перебила, де я стояв. 23 серпня 2018 року ми потрапили під 5-годинний масивний обстріл важкою артилерією з «савушок» (самохідна артилерійська установка — прим. ред.). Усе навкруги гриміло, двигіло, сипалась земля. Є молитовна команда, яка підтримує нас — християни з різних церков. Коли вилізли з-під обстрілу, то прямо біля нас в асфальті на «бахмутці» (дорога на Бахмут — прим. ред.) стирчали три 150-мм снаряди, що не розірвалися. Коли Бог оберігає, то й волосина не впаде з твоєї голови. Ми щоразу бачимо Божу охорону.

— **Чи пробував ти стріляти?**

— Ні, ніколи. Я категорично відмовляюся, коли навіть пропонують, бо вважаю, що це не справа священика. Я навіть не торкаюся зброї і нічого не маю з нею спільного. Зброя священика — це Слово Боже, «меч обосічний».

— **Яку позицію, на твою думку, мають займати віруючі в питаннях військових конфліктів?**

— Я думаю, що церква має бути на стороні тих, хто страждає, кому потрібна допомога, незважаючи на те, з якого вони боку. У нас були випадки, коли наворачалися люди і з тієї сторони. У мене немає до них злоби. Завжди кажу воїнам: якщо вам не загрожують зброєю, то й ви не повинні стріляти просто так, бо це самосуд. Акцент роблю на тому, що завжди — і на війні, і вдома — варто залишалися людьми. Потрібно любити людей з обох сторін. Бувало, що ми на ту сторону переправляли продовольчі товари, харчі, дрова, бо люди страждали й замерзали. Вони нещасні, обмануті пропагандою.

— **Чим люди в тилу можуть допомогти людям на передовій?**

— Перш за все — молитвою. По-друге — фінансами. Раніше ми возили солдатам продукти. Тепер вже такої потреби немає, проте є інші — паливо, теплі речі, миючі засоби тощо. Церква багато допомагає, і я дякую тим людям, що відгукуються і роблять свій внесок. Вірю — у Господа все пораховано.

*Валентин Ярошенко,
пастор-місіонер, Суми*

Спілкуємося з військовим капеланом Олександром Гончаровим (нар. 1982 р.). Олександр одружений, має 3 дітей. Служить другим пастором харківської церкви «Свята Трійця» (ХВЕ). Доктор богослов'я.

— **Чому ти став капеланом?**

— Коли почалася війна, у серці була тривога, і я хотів бути там, де людям важко. Мене призвали під час четвертої хвили мобілізації. У військоматі сказав, що як служитель зброї брати не буду, але готовий копати окопи, бути санітаром і робити все, що потрібно. Відповіли, що поки в моїх послугах не мають потреби. Потім Олександр Ружило запропонував приєднатися до їхнього служіння капеланів. Як виявилось, бажаючих служити в цій сфері дуже мало.

— **У чому суть твого служіння?**

— Є графік, який ми узгоджуємо з Міністерством оборони. Згідно з графіком, раз на два місяці виїжджаємо

Журнал
«Благовісник»

«Тихая ніч» — 200 років найпопулярнішій

У грудні 2018 року виповнюється 200 років від дня написання найбільш популярної різдвяної пісні у світі. Багатьом із нас відома мелодія пісні «Тихая ніч», що стала своєрідним Різдвяним гімном в багатьох країнах християнського світу. Ніжна й прониклива мелодія пісні, яка так схожа на колискову, а також завжди актуальні слова торкалися сердець мільйонів людей, заспокоюючи, даруючи їм надію. Ця пісня швидко стала популярною й була перекладена на більш як триста мов і діалектів, а з 2011 року — включена до списку нематеріальної культурної спадщини ЮНЕСКО.

У день Різдва 1818 року пісня «Тихая ніч» вперше залунала в церкві австрійського селища Оберндорф. За кілька століть справжня історія її походження помалу забулася. Натомість було складено чимало красивих легенд.

У 1816 році римо-католицький священник Джозеф Мор написав вірш, який у 1818 році органіст Франц Грубер поклав на музику. Замовлення щодо написання мелодії було дещо незвичним. У той час, як у церкві загальноприйнятим інструментом був орган, музику попросили написати для гітари. Достеменною причиною такого прохання не відома. За однією з версій, Джозефу Морю подобалася гітара, за іншою, більш ймовірною — міхи церковного органу погризли миші, й інструмент не встигали полагодити до свята. У Різдвяну ніч священник і органіст виконували «Тихую ніч» разом: Джозеф Мор, граючи на гітарі, співав тенором, а Франц Грубер виконував басову партію.

Уже наступного року пісня набула великої популярності. Партитуру «Тихої ночі» отримав майстер по ремонту органів, що лагодив інструмент в Оберндорфі. Він і віддав її популярним на той час ансамблям, що гастролювали по всьому світі.

Автори померли невідомими і невизнаними, авторство приписували багатьом відомим музикантам, і лише в кінці ХХ століття були знайдені партитури з автографами Мора й Грубера, які остаточно підтвердили їхнє авторство. Тепер в Оберндорфі на церкві Святого Миколая є барельєф і пам'ятна табличка, на якій написано:

різдвяній пісні

Історичні постаті

«Учитель Франц Грубер написав 24 грудня 1818 року мелодію, а вікарій Джозеф Мор склав текст пісні «Тихая ніч».

Неможливо не згадати дивовижної історії, яка трапилася в часи Першої світової війни. Німецькі солдати святкували Різдво поруч із бельгійським містечком Іпра. Коли вони стали співати німецькою «Stille Nacht», то раптом почули, як через вузеньку лінію фронту, з ворожих окопів їм підспівували «Silent Night» англійці. Так почалося знамените «Різдвяне перемир'я», про ворожнечу на деякий час забули, солдати зійшлися, щоб обмінятися привітаннями та разом відсвяткувати Різдво. А преса писала про Різдвяне диво, яке трапилося не

тільки там, а й на інших фронтах Першої світової. Війні довелося відступити перед святом пришествия Спасителя на землю. Ця подія нагадала всьому світу, що в житті, серед неприємних і важких подій трапляються чудеса.

У наш час тривожних світових новин і суспільних потрясінь людству особливо потрібна «Тихая ніч». Ми потребуємо миру й спасіння, про які звіщали ангели, віри в те, що все буде добре, надії, яка дає сили, надихає, допомагає жити. «Хай же відкриються наші серця і хай прославлять Його всі уста. Бог нам Спасителя дав!» З Різдвом Христовим вас!

*Микола Хрокало,
пастор-місіонер, Буринь*

* * *

**Зірки посипались додолу,
Цілюють Ангели сніги.
І завітчавши душу кволу,
І затопивши береги,**

**Благословенна Небесами
Велика радість, мов ріка,
Тече Господніми світами —
В свічках, молитвах і зірках...**

**Сніги... Дороги... Мрії сині...
Святиться звіздами Різдво.
Блаженні ті, що плачуть нині, —
Прийшов, прийшов на землю БОГ!**

Надія Кметюк

Поезія

Три міфи про Різдво

Тема номера

1. Міф про печеру

«...Народився Він в печері» — співається про народження Христа в одному із християнських гімнів. Проте чи насправді це так?

Євангеліст Лука не повідомляє нам нічого ні про печеру, ні про хлів. Він каже, що Марії і Йосипу не було місця в готелі. Швидше за все, або Марія, або Йосип володіли у Віфлеємі нерухомістю спільно з родичами, яких у зв'язку з переписом набилося в житловому приміщенні предостатньо. Ймовірно, благородні родичі відвели породіллі найзручніше на той момент приміщення і не змусили її народжувати посеред кімнати, заповненої людьми.

2. Міф про кількість волхвів

Багато хто вважає, що кількість волхвів зазначено в Біблії. І їх нібито обов'язково має бути троє. Однак таке припущення засноване лише на тому, що волхви принесли три дари: золото, ладан і смирну. Наївно припускати, що кількість дарів відповідала кількості волхвів. Швидше за все, група «східних гостей» була більшою. Адже довга подорож напевно вимагала і хорошої охорони, і солідного каравану.

3. Міф про час і місце поклоніння волхвів

Більшість різдвяних листівок, спектаклів і гімнів оповідає про те, що волхви й пастухи вклонилися Христу

одночасно, і сталося це у Віфлеємі. Однак, швидше за все, волхви прийшли поклонитися Христу набагато пізніше. Судіть самі:

- Волхви бачили зорю, яка загорілася в момент народження Христа, тому їм потрібен був час, щоб зібратися в дорогу. Та й на саму подорож могло піти близько року. А то й більше.

- Ірод велів вбити немовлят у віці до двох років. Причому попередньо вивідав час появи зірки (що ще раз доводить, що зірка з'явилася в момент народження Христа). Отже, волхви прийшли поклонитися Христу тільки через два роки після Різдва.

- Лука пише, що святе сімейство «повернулися в Галілею, до міста свого Назарету» (Євангелія від Луки, 2:39), — а це означає, що волхви прийшли не до Віфлеєма. Хоча Ірод посплав їх саме туди (Євангелія від Матвія, 2:8), але волхви йшли за стародавнім GPS-навігатором — зіркою: «І ось зоря, що на сході вони її бачили, йшла перед ними, аж прийшла й стала зверху, де Дитятко було» (Євангелія від Матвія, 2:9). У Палестині не було дороговказів із назвами населених пунктів, тому волхви йшли за зіркою, нітрохи не турбуючись про те, що прийшли не до Віфлеєма, а до Назарета.

Роздуми

Ми з Богом?

Євангеліст Матвій у своїй розповіді згадує пророцтво, яке було записане за багато століть перед цим: «Ось діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвуть Йому Ймення Еммануїл, що в перекладі є: З нами Бог» (Євангелія від Матвія 1:23).

Мені ще з дитинства чомусь запало в душу оте поетичне ім'я — Еммануїл. А ще більше подобалося його значення: «З нами Бог». Глибина і одночасно простота цієї фрази наповнювала різдвяну подію особливим змістом: з народженням Ісуса Бог поселився з нами, Він дотепер поряд і готовий бути завжди.

Одного разу я був глибоко вражений однією фразою з вірша Василя Слалучка «А люди ж...»

Нарекли хлопчика ім'ям:

БОГ З НАМИ.

Назви і нас, Господи:

МИ З БОГОМ.

Бог зі Свого боку обіцяв бути завжди з нами. Заради нас Він і послав Свого Сина на землю, щоб через віру в Ісуса Христа ми могли відчувати Його присутність у своєму житті. Він з нами на життєвих дорогах, готовий вислухати молитви, прийти на допомогу. От тільки... Тільки, чи МИ завжди з ним? Нерідко ми, як неслухняні діти, вириваємося з його батьківської руки і біжимо геть. А буває, що й стаємо блудними синами із відомої притчі. Ми виходимо з-під Божої опіки, з-під Божого керівництва, не хочемо слухати Його порад та застережень. Ми

хочемо, щоб Бог був з нами, але — от парадокс! — не хочемо бути з Богом. І нерідко виходить, як у народному прислів'ї: «Як тривога — то до Бога, по тривозі — і по Бозі». Коли в житті все гаразд — Бог непотрібний, а коли щось стається — дорікаємо: «Господи, чому ти допустив це?!»

Проблемою блудного сина, який виявився банкрутом як фінансовим, так і духовним, було не те, що його залишив батько, а те, що ВІН залишив батька...

Згадуючи Різдво, згадуючи ім'я Еммануїл («З нами Бог»), не забудьмо назвати себе: «Ми з Богом». Бо лише з такою взаємністю Господні благословення прийдуть у наші родини.

Христос народився! Бог з нами!

*Юрій Вавринюк,
журналіст, Устилуг*

Світ агресії, де виживає найсильніший (історія колишнього безпритульного)

Я народився в м. Рівне в інтелігентній сім'ї, маю старшого брата. Спочатку життя складалося досить вдало. Закінчив училище за спеціальністю слюсар-монтажник, пішов у армію. Потім одружився з дівчиною, з якою зустрічався ще до служби. Вона — музикант, дуже освічена людина. У нас народилося двоє дітей.

До армії я працював за спеціальністю. Після армії роботи не було — 1990-ті роки... Пробував займатися бізнесом, але успіху не мав. Найнявся на комерційну фірму, пройшов кар'єрний ріст — від вантажника до торгового представника, потім до менеджера і завскладом. Але в моє життя прийшов алкоголь, який став руйнувати все. Зрештою сім'я розвалилася. Уже набагато пізніше усвідомив, що причиною був мій егоїзм. Хоча я любив і дружину, і дітей, та коли йшлося про власні інтереси, легко відсував їх на другий план. Алкоголь ще більше ускладнив стосунки. Я деградував із великою швидкістю, і сам це добре розумів... Розумів, що сім'ї буде краще без мене такого, тому пішов з дому. Це був розрив просто по-живому!

Я пішов у нікуди. Став жити, в прямому сенсі, на вулиці. До речі, сьогодні я орендую квартиру в будинку, в арці якого колись ночував. Холодними вечорами ходив, заглядав у вікна до людей і заздри їм, що мають такий добробут. Щодо себе, то змірився з тим, що доведеться померти в якомусь підвалі. 10 років, що я отак прожив, практично випали з мого життя. Усі спогади, ніби в алкогольному тумані, я навіть не можу хронологічно відтворити, що за чим було... Я міг не розуміти часу доби, пори року. Згадуючи цей період, не можу його назвати інакше, як страхіття. Це жах. Це великий обман. Світ безпритульних — це світ агресії, де виживає найсильніший.

Першим кроком до нормального життя стало усвідомлення, що проблема — тільки в мені самому. Пам'ятаю одну ніч, коли були 30-градусні морози. Я випив горілки, потім десь упав... А до тьми прийшов уже в наркодиспансері з обмороженими ногами, переломаною ключицею. У такому стані мене й забрали в центр реабілітації.

Потрапивши в наркодиспансер, я зрозумів, що мені потрібно шукати віруючих-протестантів, бо знав, що в них є центри реабілітації. Познаюмився з волонтерами і висловив бажання пройти реабілітацію. Звичайно, я тоді не збирався щось кардинально міняти в житті, просто планував підлікуватися. Спочатку мене відвезли в лікарню з переломом. Лікарі сказали, що без операції не обійтися, та й у разі успішного лікування навряд чи рука буде повністю дієздатною. Ціна операції була для мене космічною. Але церква збрала кошти. Щоправда

Моє життя змінилося просто кардинально. Одного дня мені став гидким тютюн та алкоголь. Відновилися стосунки з родиною. Моя колишня дружина вдруге вийшла заміж, але в мене гарні стосунки з нею і з дітьми. Я теж одружився, маю роботу.

Тепер мені подобається допомагати таким людям, яким був сам. Я знаю їхній побут, спосіб мислення, проблеми. На мою думку, найбільше заважає безпритульним повернутися до повноцінного життя власна гордість, а також відсутність людини, яка могла би підставити плече. Прояв допомоги

Життєві історії

оперувати відразу не змогли, адже був дуже низький гемоглобін в крові. Потрібно було нормально харчуватися певний час, щоб він відновився. Через тиждень приїхали знову в лікарню, зробили повторний рентген. Лікарі показали нам два знімки — зроблений щойно і тижневої давності. На одному нічого немає, на іншому — перелом. Мені зняли гіпс — і рука була повністю рухомою. Це було чудо, але я чомусь це сприйняв як належне.

Через 5 місяців я пішов із центру. Там говорили про Бога, а я не вірив. І тільки коли пішов, став порівнювати життя до і під час реабілітації — два різних життя! Я читав Біблію і дивувався від того, наскільки вона практична й дієва. А через певний час знову потрапив у лікарню — з обпеченими ногами. І після лікування відразу повернувся в центр. Тоді вже твердо вирішив до кінця пройти реабілітацію.

для безхатченка — не дати йому грошей, а правильно спрямувати. Головне — дати людині ціль, вплинути на її спосіб мислення. Згодом я отримав освіту капелана і їздив в зону АТО служити військовим. Це теж дуже непросте й дуже потрібна справа.

Коли я був безхатченком, я бачив від людей здебільшого зневажливе ставлення. Хтось міг дати гроші чи їжу, але дуже рідко. Зрідка хтось міг поговорити по-людськи — і це давало якусь надію. Тому моє прохання до усіх громадян: не переступайте через жодну людину, у якій би ситуації вона не була. Зрозуміло, що здебільшого люди стають алкоголіками, наркозалежними, безпритульними з власної вини. Вони стають такими, бо — слабкі. Але, проявивши любов із мудрістю, їм можна допомогти.

*Роман Дмитрук,
капелан, Луцьк*

Різдво в Карпатах

Церква і суспільство

Місіонери «Голосу надії», які працюють у Львівській області, щороку досягають найвіддаленіших хуторів, щоб привітати людей із народженням Спасителя, заспівати різдвяних пісень, допомогти нужденним продуктами та одягом, а дітей порадувати подарунками.

Поблизу с. Верхній Висоцьк є хутір Могушів, де знаходиться дитячий християнський табір «Вітрила надії», заснований місіонером Петром Височанським. Щороку він приймає сотні дітей. Табір працює не лише влітку, але і взимку.

«Діти відчувають самотність, переживають депресії, батьки часто дають їм усе, тільки не свою любов і не своє серце, — каже Петро Височанський. — А дітям саме цього бракує. Побути з ними іноді дуже просто — піти на вулицю і зайнятися тим, що їм подобається. Пограти у футбол, піти на риболовлю... Бути на їхньому рівні. Як казав Христос, що б ви бажали собі, те робіть їм. І вони відразу стануть вашими друзями. Тоді — легко працювати з ними! Я виростав напівсиротою, без батька. Якось до мене підійшов один дядько (він був у нас лісником), погладив по голові, взяв на руки, витягнув десять рублів і дав мені. Я це дотепер пам'ятаю! Мені так бракувало цього — ласки й уваги! Сьогодні дуже багатьом дітям необхідна така ласка й увага!»

Окрім того, місіонери відвідують із Різдвяною вісткою лікарні, державні установи, навчальні заклади, будинки культури, ринки.

Запрошуємо на богослужіння

Засновники: місія «Голос надії», Волинське об'єднання церков ХВЕ
Тираж: 50000 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.
Редактор: Юрій Троць
Адреса: вул. Вороніхіна, 14а, м. Луцьк, Україна, 43020
E-mail: golosnadiyi@gmail.com

Віддруковано: видавництво «А-Прінт», м. Тернопіль, a-print.com.ua
 Замовлення №

